A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2025. január 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2014/41/EU irányelv – Büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozat – Tárgyi hatály – A »nyomozási cselekmény« fogalma – Előzetes letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését is elrendelő vádhatározat közlése – A vádlott kihallgatása”

A C-583/23. sz. [Delda] [i] ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) a Bírósághoz 2023. szeptember 22-én érkezett, 2023. szeptember 19-i határozatával terjesztett elő az

AK

vonatkozásában kibocsátott európai nyomozási határozat elismerésére és végrehajtására irányuló,

a **Ministère public**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos, a harmadik tanács elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva (előadó), S. Rodin és O. Spineanu-Matei bírák,

főtanácsnok: A. M. Collins,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– AK képviseletében I. Zribi avocate,

– a francia kormány képviseletében R. Bénard, B. Dourthe és B. Fodda, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. M. Hoogveld, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Blanc, H. Leupold és J. Vondung, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2024. október 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 130., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 143., 16. o.) 1. és 3. cikkének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a spanyol igazságügyi hatóságok által AK-ra vonatkozóan kibocsátott európai nyomozási határozat Franciaországban történő végrehajtása iránti kérelem keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2000. május 29-i egyezmény

3 A Tanács által az Európai Unióról szóló szerződés 34. cikkének megfelelően létrehozott, az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló egyezménynek (HL 2000. C 197., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 172. o.; a továbbiakban: 2000. május 29-i egyezmény) „Az eljárási iratok megküldése és kézbesítése” című 5. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Minden tagállam közvetlenül, postai úton küldi meg az eljárási iratokat olyan személyek számára, akik egy másik tagállam területén tartózkodnak.”

A 2014/41 irányelv

4 A 2014/41 irányelv (25) preambulumbekezdése szerint:

„Ez az irányelv szabályokat állapít meg a nyomozási cselekményeknek a büntetőeljárás bármely szakaszában – így akár a tárgyalási szakaszban – bizonyításfelvétel céljából, szükség esetén az érintett személy részvételével való végzésére vonatkozóan. ENYH bocsátható ki például az érintett személynek a kibocsátó állam részére történő ideiglenes átadására vagy meghallgatásának videokonferencia segítségével való tartására vonatkozóan. Ha azonban a személyt büntetőeljárás lefolytatása – és ennek keretében akár tárgyalás céljából történő bíróság elé állítása – céljából kívánják átadni valamely másik tagállamnak, akkor e célból európai elfogatóparancsot kell kiadni

a[z európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i] 2002/584/IB tanácsi kerethatározattal [(HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.)] összhangban.”

5 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az európai nyomozási határozat (ENYH) olyan bírósági határozat, amelyet valamely tagállam (a továbbiakban: a kibocsátó állam) igazságügyi hatósága ad ki vagy érvényesít abból a célból, hogy egy másik tagállamban (a továbbiakban: a végrehajtó állam) egy vagy több konkrét nyomozási cselekményt végezzenek el az ezen irányelvvel összhangban folytatott bizonyítékszerzés céljából.

Az ENYH olyan bizonyíték megszerzése céljából is kibocsátható, amely már a végrehajtó állam illetékes hatóságainak birtokában van.”

6 Az említett irányelv 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az ENYH hatálya valamennyi nyomozási cselekményre kiterjed, kivéve a közös nyomozócsoport létrehozását és a bizonyítékok közös nyomozócsoporton belüli összegyűjtését a [2000. május 29-i egyezmény] 13. cikkében, illetve a [közös nyomozócsoportokról szóló, 2002. június 13-i] 2002/465/IB tanácsi kerethatározatban [(HL 2002. L 162., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 15. o.)] meghatározottak szerint, kivéve, ha az ilyen cselekmény [ezen] egyezmény 13. cikke (8) bekezdésének, illetve a kerethatározat 1. cikke (8) bekezdésének alkalmazása céljából történik.”

7 A 2014/41 irányelv 9. cikke a következőket írja elő:

„(1) A végrehajtó hatóságnak minden további alaki követelmény nélkül el kell ismernie az ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban részére továbbított ENYH-t, és biztosítania kell annak végrehajtását ugyanúgy és ugyanolyan feltételekkel, mintha az adott nyomozási cselekményt a végrehajtó állam valamely hatósága rendelte volna el, kivéve, ha az érintett hatóság úgy dönt, hogy az elismerés vagy végrehajtás megtagadásának vagy a halasztás ezen irányelvben felsorolt indokainak valamelyikére hivatkozik.

(2) A végrehajtó hatóságnak be kell tartania a kibocsátó hatóság által kifejezetten feltüntetett alaki követelményeket és eljárásokat, kivéve, ha ez az irányelv másképpen rendelkezik, és feltéve, hogy az ilyen alaki követelmények és eljárások nem ellentétesek a végrehajtó állam alapvető jogelveivel.

[…]

(6) E cikk hatékony alkalmazásának elősegítése céljából a kibocsátó hatóság és a végrehajtó hatóság bármely megfelelő módon konzultálhat egymással.”

8 Ezen irányelv 10. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket mondja ki:

„(1) A végrehajtó hatóság – amennyiben lehetséges – az ENYH-ban meghatározottól eltérő nyomozási cselekményhez folyamodhat, ha:

a) az ENYH-ban megjelölt nyomozási cselekmény a végrehajtó állam jogában nem létezik; vagy

b) az ENYH-ban megjelölt nyomozási cselekményt hasonló belföldi ügyben nem lehetne végrehajtani.

(2) A 11. cikk sérelme nélkül, az (1) bekezdés nem alkalmazandó a következő nyomozási cselekményekre, amelyeknek minden esetben rendelkezésre kell állniuk a végrehajtó állam joga szerint:

[…]

c) tanú, szakértő, sértett, gyanúsított, vádlott vagy harmadik fél kihallgatása a végrehajtó állam területén;

[…]”

9 Az említett irányelv 13. cikke szerint:

„(1) A végrehajtó hatóság indokolatlan késedelem nélkül átadja a kibocsátó állam részére az eleve a végrehajtó állam illetékes hatóságainak birtokában lévő, illetve az általuk az ENYH végrehajtása során megszerzett bizonyítékokat.

Amennyiben az ENYH-ban ezt kérték és a végrehajtó állam joga alapján lehetséges, a bizonyítékot haladéktalanul át kell adni a kibocsátó állam azon illetékes hatóságainak, amelyek a 9. cikk (4) bekezdésével összhangban részt vesznek az ENYH végrehajtásában.

[…]

(4) Amennyiben az érintett tárgyakat, dokumentumokat vagy adatokat egyéb eljárásokban is használják, a végrehajtó hatóság a kibocsátó hatóság kifejezett kérésére és a vele folytatott konzultációkat követően ideiglenesen is átadhatja a bizonyítékot, azzal a feltétellel, hogy azt a lehető leghamarabb, illetve az illetékes hatóságok által közösen megállapított időpontban visszaadják a végrehajtó államnak, amennyiben arra már nincs szükség a kibocsátó államban.”

10 Ugyanezen irányelv 15. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az ENYH elismerése vagy végrehajtása a végrehajtó államban elhalasztható, amennyiben:

[…]

b) az érintett tárgyakat, dokumentumokat vagy adatokat már más eljárásokban használják – addig az időpontig, amikor e célból ezekre már nincs szükség.”

11 A 2014/41 irányelv 22. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„A végrehajtó államban őrizetben levő személy ideiglenes átadására vonatkozóan ENYH bocsátható ki olyan bizonyításfelvételi célú nyomozási cselekmény foganatosítása érdekében, amelyhez az említett személynek a kibocsátó állam területén való jelenléte szükséges, feltéve, hogy a személyt a végrehajtó állam által előírt időn belül visszaküldik.”

12 Ezen irányelv 23. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„A kibocsátó államban őrizetben levő személy ideiglenes átadására vonatkozóan ENYH bocsátható ki olyan bizonyításfelvételi célú nyomozási cselekmény foganatosítása érdekében, amelyhez az említett személynek a végrehajtó állam területén való jelenléte szükséges.”

13 Az említett irányelv 24. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Ha a végrehajtó állam területén tartózkodó személyt a kibocsátó állam illetékes hatóságai tanúként vagy szakértőként kívánják meghallgatni, akkor a kibocsátó hatóság ENYH-t bocsáthat ki annak érdekében, hogy a tanút vagy szakértőt videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével hallgassák meg, a (5)–(7) bekezdésben előírtaknak megfelelően.

A kibocsátó hatóság az ENYH-t a gyanúsított vagy vádlott videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével való kihallgatása céljára is kibocsáthatja.”

14 Az ugyanezen irányelv A. mellékletében szereplő európai nyomozási határozat formanyomtatványa tartalmazza többek között „Az elvégzendő nyomozási cselekmény(ek)” című rovatot, amely több jelölőnégyzetet tartalmaz, köztük a „gyanúsított vagy vádlott meghallgatása” rovatot, valamint „Az európai nyomozási határozat (ENYH) kibocsátásának indokai” című rovatot, amelyben a kibocsátó állam igazságügyi hatóságát felkérik arra, hogy ismertesse az ENYH kibocsátásának okait.

A francia jog

15 A code de procédure pénale (büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 694-16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az európai nyomozási határozat egy kibocsátó államnak nevezett tagállam által kibocsátott olyan bírósági határozat, amely egy másik, végrehajtó államnak nevezett tagállamot a valamennyi államra vonatkozó közös formanyomtatványokat használva arra hív fel, hogy bizonyos határidőn belül végezzen el valamely, bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére vagy már a birtokában lévő bizonyítékok szolgáltatására irányuló nyomozási cselekményt.

A nyomozási határozat irányulhat arra is, hogy a kibocsátó állam területén ideiglenesen megakadályozza a bizonyítékként felhasználható elemek megsemmisítését, átalakítását, áthelyezését, átadását vagy elidegenítését.

A határozat irányulhat a végrehajtó államban őrizetben levő személynek a kibocsátó államba történő ideiglenes átadására is annak érdekében, hogy a kibocsátó államban olyan eljárási cselekményeket lehessen foganatosítani, amelyekhez e személy jelenléte szükséges, vagy a kibocsátó államban őrizetben tartott személynek a végrehajtó államba történő ideiglenes átadására annak érdekében, hogy e személy ez utóbbi államban a kért nyomozási cselekményekben részt vegyen.

Az első két bekezdésben említett bizonyítékok vonatkozhatnak a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletből eredő kötelezettségek valamely személy általi megsértésére is, még ha ez a jogsértés nem is minősül bűncselekménynek.”

16 E törvénykönyv 696-44. cikke a következőket írja elő:

„Külföldön folytatott büntetőeljárás esetén, ha valamely külföldi kormány úgy ítéli meg, hogy valamely eljárási iratnak vagy ítéletnek egy francia területen lakóhellyel rendelkező személy részére történő kézbesítése szükséges, az iratot a 696-8. és 696-9. cikkben előírt módon kell továbbítani, adott esetben francia fordítás kíséretében. A kézbesítést az ügyészség indítványára személyesen kell teljesíteni. A kézbesítésről készült tanúsítvány eredeti példányát ugyanezen az úton visszaküldik a megkereső kormánynak.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

17 2021. március 1-jén a spanyol igazságügyi hatóságok európai nyomozási határozatot bocsátottak ki a francia igazságügyi hatóságok felé, abból a célból, hogy AK-val közöljék a Juzgado Central de Instrucción no 4 de la Audiencia Nacional (a kiemelt ügyek országos bíróságának 4. sz. központi vizsgálóbírósága, Spanyolország) által 2009. szeptember 30-án kibocsátott vádhatározatot, és hogy AK az ügyvédje jelenlétében „a jogszabályoknak megfelelően nyilatkozhasson az érintett tényállással kapcsolatban”. E határozat az előzetes letartóztatásba helyezést és 30 000 euró óvadék letétbe helyezését is elrendelte.

18 2021. július 19-én a tribunal judiciaire de Paris (párizsi elsőfokú bíróság, Franciaország) vizsgálóbírája AK-val az ügyvédje jelenlétében jegyzőkönyv útján közölte e vádhatározatot, átadott neki és ügyvédjének egy spanyol nyelvű másolatot, és felvette a vallomását. 2021. július 20-án AK e kihallgatás megsemmisítése iránti kérelmet nyújtott be a cour d’appel de Paris-hoz (párizsi fellebbviteli bíróság, Franciaország) azzal az indokkal, hogy a spanyol hatóságok kérelme nem minősül a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv 694-16. cikkében meghatározott európai nyomozási határozatnak.

19 2022. április 20-án a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) elutasította ezt a keresetet, többek között úgy ítélve meg, hogy a spanyol igazságügyi hatóságok nem csupán azt kérték, hogy AK-val közöljék a vádhatározatot, hanem azt is, hogy AK „a jogszabályoknak megfelelően nyilatkozhasson az érintett tényállással kapcsolatban”. E bíróság arra is rámutatott, hogy egyrészt a spanyol igazságügyi hatóságok határozata „Az európai nyomozási határozat (ENYH) kibocsátásának indokai” rovatban pontosította, hogy a kért cselekmények „a bűncselekmény elkövetésének és a bűncselekmény jogi minősítését, illetve az elkövetők bűnösségét befolyásoló valamennyi körülménynek a vizsgálata keretébe illeszkednek”, másrészt pedig, hogy bár e hatóságok „Az elvégzendő nyomozási cselekmény(ek)” rovatban nem jelölték be a „gyanúsított vagy vádlott meghallgatása” jelölőnégyzetet, egyértelműen azt kérték, hogy foglalják jegyzőkönyvbe AK felvett vallomását azokról a cselekményekről, amelyek elkövetésével gyanúsítható. A cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) ebből azt a következtetést vonta le, hogy a spanyol hatóságok az arra irányuló kérelmükkel, hogy az érintett az ügyvédje jelenlétében és a védelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fejtse ki álláspontját a tényállással kapcsolatban, bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére irányuló nyomozási cselekmény foganatosítását kérték.

20 AK ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Cour de cassationhoz (semmítőszék, Franciaország). Azt állította, hogy az ENYH kibocsátásának nem lehet az a célja, hogy ismertesse a személlyel szemben felhozott vádakat, és értesítse a bírósági eljárás megindításáról, mivel az ilyen értesítésre más, többek között a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv 696-44. cikkében meghatározott igazságügyi együttműködési eszközök állnak rendelkezésre.

21 A Cour de cassation (semmítőszék) előtti eljárás keretében az e bíróság mellett működő ügyészség ügyésze ezzel szemben megállapította, hogy a spanyol igazságügyi hatóságok által elfogadott határozat olyan nyomozási cselekményeket tartalmaz, amelyek elválaszthatatlanul kapcsolódnak az AK-val szembeni vádhatározat közléséhez és vallomásának az eljáró bíró által a védelemhez való jog tiszteletben tartása érdekében egy ügyvéd jelenlétében történő felvételéhez, és hogy e határozat következésképpen bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére irányuló nyomozás lefolytatását szolgálja.

22 A kérdést előterjesztő bíróság, hangsúlyozva, hogy a 2014/41 irányelvet a francia jogrendbe a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv 694-15. és azt követő cikkei ültették át, megjegyzi, hogy a Bíróság még nem foglalt állást az európai nyomozási határozat tárgyi hatályáról, és különösen arról, hogy az kiterjed-e a letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését is elrendelő vádhatározat közlésére.

23 E körülmények között a Cour de cassation (semmítőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkét, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam igazságügyi hatósága számára, hogy olyan európai nyomozási határozatot bocsásson ki vagy hagyjon jóvá, amely egyrészt a letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését elrendelő vádhatározatnak a vádlott részére történő kézbesítésére, másrészt pedig az abból a célból való kihallgatására irányul, hogy ügyvédje jelenlétében az említett határozatban megjelölt tényekkel kapcsolatban hasznos vallomást tehessen?”

A Bíróság előtti eljárás

24 A Bíróság által 2023. október 27-én küldött információkérésre válaszolva a kérdést előterjesztő bíróság 2023. november 23-án jelezte egyrészt, hogy AK-t – a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) által 2018. szeptember 26-án és 2019. október 9-én hozott három ítélet végrehajtásaként – 2022. szeptember 9-én átadták a spanyol igazságügyi hatóságoknak, másrészt pedig, hogy a 2021. július 19-i kihallgatási jegyzőkönyvet továbbították a spanyol igazságügyi hatóságoknak.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

25 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága azt kéri egy másik tagállam igazságügyi hatóságától, hogy egyrészt közölje az érintett személlyel az előzetes letartóztatásba vételét és biztosíték letétbe helyezését elrendelő vádhatározatot, másrészt pedig, hogy tegye lehetővé e személy számára, hogy észrevételeket tegyen az ezen vádhatározatban ismertetett tényállással kapcsolatban, olyan nyomozási cselekménynek minősül, amely az ezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozat tárgyát képezheti.

26 A 2014/41 irányelv 1. cikke értelmében az ENYH olyan bírósági határozat, amelyet a kibocsátó tagállam igazságügyi hatósága bocsát ki vagy érvényesít abból a célból, hogy a végrehajtó tagállamban bizonyítékszerzés céljából egy vagy több konkrét nyomozási cselekményt foganatosítsanak. Az irányelv 3. cikke pedig pontosítja, hogy az ENYH hatálya valamennyi nyomozási cselekményre kiterjed, kivéve – főszabály szerint – a közös nyomozócsoport létrehozását és a bizonyítékok közös nyomozócsoporton belüli összegyűjtését.

27 E tekintetben elsősorban meg kell jegyezni, hogy a 2014/41 irányelv nem határozza meg részletesebben, hogy mit kell az 1. és 3. cikke értelmében vett „nyomozási cselekmény” alatt érteni, és e fogalom meghatározása érdekében nem utal a tagállamok jogára sem. Ez utóbbi fogalomnak tehát az uniós jogban önálló értelmezést kell tulajdonítani, amely figyelembe veszi

nemcsak e rendelkezések megfogalmazását, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is, amelynek részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2024. április 30-i M. N. [EncroChat] ítélet, C-670/22, EU:C:2024:372, 109. pont).

28 Először is, ami a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkének szövegét illeti, a bűnüldözési célú „nyomozási cselekmény” fogalma szokásos értelemben véve minden olyan nyomozási aktusra utal, amely a büntetendő cselekmény bekövetkeztének, elkövetési körülményeinek és elkövetője kilétének megállapítására irányul. Ezt az értelmezést megerősíti a többek között ezen 1. cikkben szereplő azon állítás, amely szerint a nyomozási cselekménynek arra kell irányulnia, hogy a kibocsátó tagállam „bizonyítékokat” szerezzen be.

29 Másodszor, amint arra a főtanácsnok az indítványának 28–30. pontjában lényegében rámutatott, a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkét övező szövegkörnyezet is megerősíti ezt az értelmezést.

30 Így mindenekelőtt a 2014/41 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése, csakúgy mint a 24–31. cikke egy sor olyan nyomozási cselekményt sorol fel, amelyek mindegyike a tényállás vagy az elkövető kilétének megállapítására irányuló bizonyítékok beszerzésére irányul.

31 Továbbá, bár ezen irányelv 22. és 23. cikkéből az következik, hogy az ENYH tárgya az őrizetben lévő személy ideiglenes átadása is lehet, e cikkek mindazonáltal pontosítják, hogy az ilyen ideiglenes átadásra csak olyan nyomozási cselekmény foganatosítása céljából kerülhet sor, amelyhez az érintett személynek az ideiglenes átadást kérő tagállam területén való jelenléte szükséges bizonyításfelvétel céljából. Ezzel szemben az említett irányelv (25) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy amennyiben az érintett személyt büntetőeljárás lefolytatása céljából – és ennek keretében akár bíróság elé állításacéljából – kell átadni valamely másik tagállamnak, európai elfogatóparancsot kell kibocsátani, anélkül hogy ezt európai nyomozási határozat helyettesíthetné.

32 Végül a 2014/41 irányelv 13. és 15. cikkéből kitűnik, hogy az ENYH kibocsátásának az is célja, hogy a megszerzett vagy a végrehajtó tagállam hatóságainak már birtokában lévő bizonyítékokat átadják a kibocsátó tagállamnak (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster ítélet, C-66/20, EU:C:2021:670, 41. pont). A nyomozási cselekménynek tehát végső soron arra kell irányulnia, hogy a végrehajtó tagállam átadjon bizonyos bizonyítékokat a kibocsátó tagállamnak, mindamellett, hogy e bizonyítékokat a 13. cikk (4) bekezdése és a 15. cikk (1) bekezdésének b) pontja tárgyakként, dokumentumokként vagy adatokként azonosítja.

33 Harmadszor, a 2014/41 irányelv által követett cél szintén megerősíti a „nyomozási cselekmények” fogalmának ilyen értelmezését.

34 Egyrészt ugyanis ezen irányelvnek az a célja, hogy a bizonyítékok gyűjtésére vonatkozóan fennálló, túlságosan fragmentált és bonyolult jogi keretet felváltsa a határokon átnyúló vonatkozásokkal bíró büntetőügyekben, és az „európai nyomozási határozatnak” nevezett jogi eszközre épülő, egyszerűsített és hatékonyabb rendszer bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítésére és meggyorsítására irányul (2024. április 30-i M. N. [EncroChat] ítélet, C-670/22, EU:C:2024:372, 86. pont). Ebből következik, hogy az említett irányelv elfogadásával az uniós jogalkotó javítani kívánta a határokon átnyúló vonatkozásokkal bíró büntetőügyekben folytatott bizonyításfelvétel terén az igazságügyi együttműködést.

35 Másrészt a 2014/41 irányelv által követett, egyszerűsített és hatékony igazságügyi együttműködésre irányuló célkitűzés az ENYH mechanizmusa kulcsfontosságú elemeinek egyszerű és egyértelmű azonosítását teszi szükségessé (lásd ebben az értelemben: 2023. március 2-i Staatsanwaltschaft Graz [Düsseldorfi adónyomozó-hatóság] ítélet, C-16/22, EU:C:2023:148, 43. pont). Márpedig maga a „nyomozási cselekmény” fogalma is ilyen kulcsfontosságú elem, így e cél szintén e fogalomnak a jelen ítélet 28. pontjában kifejtett egyszerű és szokásos meghatározása mellett szól.

36 Másodsorban meg kell vizsgálni, hogy az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló határozatban kért cselekmények a 2014/41 irányelv értelmében vett nyomozási cselekményeknek minősülnek-e.

37 Először is, ami az egyik tagállam igazságügyi hatóságainak a másik tagállam igazságügyi hatóságaihoz intézett azon kérését illeti, hogy a szóban forgó személlyel közöljék a rá vonatkozó vádhatározatot, meg kell jegyezni, hogy az ilyen közlés önmagában nem minősülhet az ezen irányelv értelmében vett nyomozási cselekménynek. Az ilyen közlésnek ugyanis nem bizonyítékszerzés a célja, hanem olyan eljárási kötelezettségnek minősül, amely az érintett személlyel szemben indított büntetőeljárás folytatását szolgálja. Ennélfogva, amint arra a főtanácsnok az indítványának 34. pontjában rámutatott, az ilyen irat más tagállamban történő kézbesítésére főszabály szerint nem az említett irányelv az irányadó, hanem a 2000. május 29-i egyezmény 5. cikke.

38 Másodszor, az a körülmény, hogy – mint a jelen ügyben is – a vádhatározat óvadék letétbe helyezését is elrendeli, egyáltalán nem változtat e megállapításon, mivel az ilyen óvadék megfizetésére vonatkozó kötelezettség sem minősül a 2014/41 irányelv értelmében vett nyomozási cselekménynek, amint az a jelen ítélet 27–35. pontjából kitűnik.

39 Harmadszor, ami a vádhatározatban elrendelhető előzetes letartóztatásba vételt illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az ezen irányelv 22. és 23. cikkében említett, már őrizetben lévő személyek nyomozási cselekmény foganatosítása érdekében történő ideiglenes átadásának eseteit kivéve az ENYH nem olyan jellegű, hogy sértené az érintett személynek az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6. cikkében foglalt szabadsághoz való jogát (2020. december 8-i Staatsanwaltschaft Wien [Hamisított átutalási megbízások] ítélet, C-584/19, EU:C:2020:1002, 73. pont).

40 Ebből következik, hogy az e 22. és 23. cikkben említett eseteken kívül, amelyek a jelen ügyben nem tűnnek relevánsnak, az ENYH nem tartalmazhat az érintett személy fogva tartásba vételére vagy fogva tartásának fenntartására irányuló kérelmet.

41 Negyedszer, a vádhatározattal érintett személy kihallgatására irányuló kérelmet illetően igaz, hogy a 2014/41 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontja és 24. cikke (1) bekezdésének második albekezdése kifejezetten említi a gyanúsított vagy vádlott kihallgatását azon cselekmények között, amelyek ezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozat tárgyát képezhetik.

42 Mindemellett, amint azt a főtanácsnok az indítványának 41. pontjában lényegében hangsúlyozta, ahhoz, hogy az a 2014/41 irányelv hatálya alá tartozzon, az ilyen kihallgatás iránti kérelemnek az ezen irányelv értelmében vett bizonyítékszerzésére kell irányulnia. Ezzel szemben az olyan kihallgatás, amely kizárólag arra irányul, hogy lehetővé tegye a vádlott számára, hogy előterjessze észrevételeit az ellene felhozott vádakkal kapcsolatban, nem tekinthető az említett irányelv

értelmében vett nyomozási cselekménynek. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság feladata az AK kihallgatása iránt a spanyol igazságügyi hatóságok által megfogalmazott kérelem konkrét céljának meghatározása.

43 Annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára teljes körű választ lehessen adni, először is pontosítani kell, hogy ha e kihallgatás iránti kérelemnek nem a bizonyítékszerzés volt a célja, a francia hatóságok a 2014/41 irányelv alapján jogszerűen nem tehettek eleget a spanyol igazságügyi hatóságok által elfogadott határozatnak.

44 Ezzel szemben, ha ezen kihallgatás iránti kérelem bizonyítékszerzésre irányult, és ha a spanyol igazságügyi hatóságok az alapügyben szóban forgó határozatban megemlítették, hogy AK kihallgatására a nemzeti joguk szerint csak a vádhatározat közlését követően kerülhet sor, úgy kell tekinteni, hogy a jelen ítélet 37. pontjában kifejtettektől eltérően e közlést kérni lehet európai nyomozási határozat útján. A 2014/41 irányelv 9. cikkének (2) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy a végrehajtó hatóság főszabály szerint köteles tiszteletben tartani a kibocsátó hatóság által kifejezetten feltüntetett alaki követelményeket és eljárásokat.

45 Így ez utóbbi esetben a francia igazságügyi hatóságok – az elismerés vagy végrehajtás megtagadására és elhalasztásra vonatkozóan a 2014/41 irányelvben előírt indokok sérelme nélkül – főszabály szerint kötelesek voltak végrehajtani az alapügyben szóban forgó határozatot az AK-ra vonatkozó vádhatározat közlésére és AK kihallgatására irányuló részében, az e határozatban elrendelt előzetes letartóztatásba vételre és óvadék letétbe helyezésére vonatkozó részében azonban nem.

46 Az alapügyben szóban forgó határozat ilyen részleges végrehajtására azonban csak azt követően kerülhetett volna sor, hogy a francia hatóságok a 2014/41 irányelv 9. cikkének (6) bekezdése értelmében meggyőződtek a spanyol hatóságoknál arról, hogy e hatóságok nem ellenzik az említett kérelem csupán részleges végrehajtását.

47 Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében előírt, lojális együttműködésre vonatkozó kötelezettségből ugyanis az következik, hogy a büntetőügyekben folytatott hatékony együttműködés biztosítása érdekében az ENYH-t kibocsátó és végrehajtó hatóságoknak teljes mértékben ki kell használniuk a 2014/41 irányelvben előírt eszközöket, ily módon elősegítve az ezen együttműködés alapjául szolgáló kölcsönös bizalmat (lásd analógia útján: 2023. április 18-i E. D. L. [Betegségen alapuló megtagadási ok] ítélet, C-699/21, EU:C:2023:295, 45. és 46. pont).

48 Végül, ha az AK kihallgatása iránti kérelem bizonyítékszerzésre irányult, és a spanyol hatóságok alapügyben szóban forgó határozatában nem szerepelt a jelen ítélet 44. pontjában említetthez hasonló utalás, úgy kell tekinteni, hogy a francia hatóságok – az elismerés vagy végrehajtás megtagadására és elhalasztásra vonatkozóan a 2014/41 irányelvben előírt indokok sérelme nélkül – főszabály szerint csupán a kihallgatás iránti kérelemnek voltak kötelesek helyt adni, miután meggyőződtek a spanyol igazságügyi hatóságoknál arról, hogy ez utóbbiak nem ellenzik e kérelem csupán részleges végrehajtását.

49 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy:

– az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága azt kéri egy másik tagállam igazságügyi hatóságától, hogy valamely személlyel közölje a rá vonatkozó vádhatározatot, önmagában nem minősül az ezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak;

– az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága azt kéri egy másik tagállam igazságügyi hatóságától, hogy valamely személyt az említett irányelv 22. és 23. cikkében meghatározott céloktól eltérő célból előzetes letartóztatásba vegyen, vagy óvadék letétbe helyezésére kötelezzen, nem minősül az ugyanezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak;

– az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága egy másik tagállam igazságügyi hatóságától annak lehetővé tételét kéri, hogy az érintett személy előterjessze az őt érintő vádhatározatban ismertetett tényállással kapcsolatos észrevételeit, a 2014/41 irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak minősül, amennyiben e kihallgatás iránti kérelem bizonyítékszerzésre irányul.

A költségekről

50 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. és 3. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

– **az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága azt kéri egy másik tagállam igazságügyi hatóságától, hogy valamely személlyel közölje a rá vonatkozó vádhatározatot, önmagában nem minősül az ezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak;**

– **az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága azt kéri egy másik tagállam igazságügyi hatóságától, hogy valamely személyt az említett irányelv 22. és 23. cikkében meghatározott céloktól eltérő célból előzetes letartóztatásba vegyen, vagy óvadék letétbe helyezésére kötelezzen, nem minősül az ugyanezen irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak;**

– **az olyan határozat, amellyel valamely tagállam igazságügyi hatósága egy másik tagállam igazságügyi hatóságától annak lehetővé tételét kéri, hogy az érintett személy előterjessze az őt érintő vádhatározatban ismertetett tényállással kapcsolatos észrevételeit, a 2014/41 irányelv értelmében vett európai nyomozási határozatnak minősül, amennyiben e kihallgatás iránti kérelem bizonyítékszerzésre irányul.**

Aláírások